

aco ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

PLA DE CURS

2018 | 2019

Jn 15, 16

Arreu per tot arreu

I DONEU
FRUIT

Índex

Calendari	3
Introducció.....	5
Revisió de vida	9
Estudi d'evangeli	19
Reptes que planteja la iniciació a l'ACO.....	28
Ponència sobre la Iniciació a l'XIè Consell.....	34
Les quatre notes dels moviments d'Acció Catòlica, concretades en l'ACO	37

Calendari del curs 2018-2019

	12 D'OCTUBRE Jornada General 2018	16 DE FEBRER Recés 2019
22 I 23 DE FEBRER Jornades de Consiliaris 2019	2 DE MARÇ Jornada d'estudi de la POC 2019	24 DE MARÇ Jornada Iniciació 2019
	29 DE MARÇ Jornada Comunicació 2019	DEL 18 AL 21 D'ABRIL Setmana Santa 2019
5 DE MAIG Jornades Responsables 2019		DEL 19 AL 23 D'AGOST Exercicis d'estiu 2019

→ Introducció

LÍNIA D'ACTUACIÓ 2018-2019

Aneu per tot arreu i doneu fruit (cf Jn 15,16)

La iniciació a l'ACO

La **Iniciació** va ser elegida al passat Consell de Begues, de maig de 2017, juntament amb la **Corresponsabilitat** i la **Formació**, com un dels aspectes que més convenia treballar en el moviment. En la ponència d'Iniciació apareixien algunes conviccions que ara volem recuperar i que estan en relació amb tot el treball previ plasmat en el que es va qualificar com a Reptes d'Iniciació. Serà desitjable que durant tot aquest curs puguem anar aclarint-nos com a moviment, però també cada un dels militants, sobre què volem dir quan diem Iniciació, i sobre com ens hi impliquem.

En la Iniciació cal que tinguem en compte alguns aspectes: en primer lloc, l'acompanyament del període de coneixement de l'ACO, del qual es responsabilitzen alguns militants en cada zona. Sobre aquest tema la Comissió d'Iniciació treballa per enriquir tot el moviment tant amb la reflexió com amb la comunicació de les diferents experiències existents, alhora que prepara les Jornades d'Iniciació on s'ofereix formació específica sobre els eixos que defineixen allò més essencial de l'ACO. El període d'iniciació dura dos anys. Es té en compte la provenença dels nous militants. No és el mateix si són joves, o adults, si provenen de la JOC o d'un altre moviment jove, on ja tenien pràctica de la Revisió de Vida, i l'opció obrera ja està assumida, o si els qui s'inicien han arribat a l'ACO a través d'altres instàncies.

Un segon aspecte seria la dimensió evangelitzadora d'un moviment com el nostre que es defineix a si mateix com evangelitzador del món obrer, ja que partim de l'opció de Jesús pels més pobres, febles i senzills. Ser al costat dels febles hauria de ser la nostra prioritat. >

També ens mou la convicció de que tothom té dret a conèixer Jesucrist i a experimentar Déu com a Pare, i a experimentar-lo en comunitat, és a dir, en el si d'un moviment apostòlic obrer com l'ACO, que és com dir en el si de l'Església, com expliciten les quatre notes de l'Acció Catòlica.

El lema que hem triat per a aquest curs, **Aneu per tot arreu i doneu fruit** (cf Jn 15,16), podria semblar a primera vista que incideix únicament en la dimensió evangelitzadora, però ja s'endevina que toca totes les dimensions del ser militants. També a l'ACO hem de donar fruit, també a l'ACO tothom ha de ser un referent per als nous membres que s'hi incorporen, també a l'ACO tothom ha de voler conèixer-la i viure-la en profunditat en totes les seves dimensions.

Continuant amb la pràctica iniciada el curs passat, de contemplar transversalment les tres línies d'actuació sortides del Consell, també caldrà que tinguem en compte el que sempre hem dit, que tots som iniciadors, i això ens porta a recuperar la línia de **Corresponsabilitat**, la qual també es concreta en la disponibilitat per acompanyar la gent nova que s'acosta a l'ACO si se'ns demana que ho fem, i el constant record que hem de ser testimonis allà on som: **Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel** (Mt 5,16), i que cal que sapiguem explicar el motiu del nostre estil de vida, de l'esperança que ens mou: **Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança** (1Pe 3,15). No hi ha especialistes de la iniciació, totes i tots, repetim-nos-ho, volem compartir el tresor que portem dintre, que ens dona vida, i en el qual tenim posat el cor.

Pel que fa a la **Formació**, l'altra línia transversal dels tres cursos, estarà molt bé que traiem la pols a algunes conviccions assumides pel moviment expressades en diversos documents fonamentals.

L'ACO no té sentit si no és per comunicar-la, si no és per viure-la com un mitjà excel·lent per aprofundir en el seguiment de Jesucrist tal com se'ns proposa en l'Evangelí, el qual el llegim juntament amb la

resta de cristians, en el si de l'Església. Esperem que al final d'aquest curs puguem arribar a algunes conclusions pràctiques que ens ajudin a materialitzar les crides, propostes i respostes que sentirem en els grups, en les zones, en el conjunt del moviment. Acollim com dirigides a nosaltres aquestes paraules de Jesús adreçades als deixebles de Joan Baptista: **Aneu a anunciar a Joan el que heu vist i sentit: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!** (Lc 7,22-23).

VEURE

Iniciació

1. Podem començar recordant la nostra pròpia iniciació. Com va anar, qui ho va fer, quin record en tinc. Quins moments destacaria? Com es va anar afermant la convicció de que Déu m'estava cridant a viure la meva vida cristiana en un moviment evangelitzador?
2. Quines crides, quines conversions, he experimentat que em fan sentir-me a gust amb la pertinença a l'ACO? Com em marquen?
3. Conec el procés personal dels companys i companyes de l'equip? En què m'ha enriquit la seva experiència? En què m'han «iniciat» cada un d'ells i elles? Podem fer memòria dels companys i companyes del moviment el testimoni dels quals ens ha marcat, o d'alguns testimonis concrets o accions que m'han portat a fer canvis en la meva vida personal, cristiana, de militant.
4. Quina percepció tinc de la Iniciació en el moviment? Considero que és cosa dels altres, de gent a la que li agrada, de qui en té la dèria de ser iniciador o iniciadora? Això suposaria que la iniciació només seria un temps de formació per a la gent nova que ha arribat a l'ACO.
5. Recordo haver estat testimoni d'algun aspecte de l'Evangelí? De quin? M'han preguntat per la meva actitud? He pogut explicar-me? (*«Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança»*, 1Pe 3,15). Puc afirmar que el meu testimoni de compromís, del tipus que sigui, pot animar els joves de la JOC, o altres persones, a voler ser membre de l'ACO? >

6. Em sento a gust i en pau vivint la meva realitat creient i obrera allà on sóc? Em crea tensions haver de donar testimoni cristià, o simplement cívic? Tinc assumit que la Iniciació també abasta la dimensió evangelitzadora, per comunicar Jesucrist, al qual tenen dret els homes i dones de la classe treballadora?

Corresponsabilitat

7. Com visc la iniciació actual a la meva zona? La conec, estic al cas? M'he ofert a col·laborar amb els que s'hi dediquen? He ofert a algú la possibilitat de venir a l'ACO? Com ressonen en mi aquests textos: **Jo vaig plantar, Apol·ló va regar, però és Déu qui feia créixer... només compta Déu, que fa créixer... El qui planta i el qui rega en fan un de sol... Nosaltres som col·laboradors de Déu... Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i uns altres hi construeixen al damunt... De fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist**, 1Co 3,6-11.

Formació

8. Conec la documentació bàsica de l'ACO que fa referència a la Iniciació? Com em deixo ensenyar per Jesús per ser més eficaç per comunicar-lo? Com ressonen en mi aquests textos: **Tothom venia a trobar-lo i ell els ensenyava**, Mc 2,13; **Deixeu-vos transformar i renoveu el vostre interior, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte**, Rm12,2; **Deixeu-vos enrobustir pel Senyor i per la seva força poderosa**, Ef 6,10.

Iniciació

Us proposem com a referents per tenir en compte en aquest moment de la revisió de vida, la lectura serena, aprofundida, de la Ponència d'Iniciació presentada al passat Consell, i del document anomenat Reptes d'Iniciació, que trobareu al final d'aquest fulletó. Altres textos suggerits són el Document d'ACO n. 9 "Ser militant avui" i les Normes de funcionament (ambdós els podeu trobar a la Mediateca del web acocat.org). Estaria bé que poséssim nom a les crides que em susciten.

Hi ha molts textos del Nou Testament que ens poden ajudar a aprofundir en les nostres actituds pel que fa referència a la Iniciació, tant si es tracta d'acompanyar com si es tracta de comunicar l'Evangelí.

1. Mateu 9,35-38: **Jesús es compadeix de les multituds perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor**

Jesús recorre, ensenya, anuncia, guareix, se'n compadeix. S'adona de l'estat de pobresa moral del seu poble: «malmenades i abatudes» com ovelles sense pastor. Reconeix que hi ha molta feina a fer: collita abundant, pocs segadors. Som invitats a pregar Déu, l'amo dels sembrats, per aquest poble i per a que hi hagi «segadors» que l'acompanyin. Deixem ressonar en nosaltres la crida a ser enviats, enviades, a treballar en aquest camp.

2. Marc 4,26-29: **Cal sembrar amb esperança i tenir paciència educativa**

A nosaltres ens toca sembrar sense parar, sense cansar-nos. Hem de comptar esperançats amb la tasca que li toca fer a Déu per fer >

germinar i créixer, i comptar amb resultats que no havíem previst. Cal acollir el procés personal de cada militant i tenir la paciència de tot bon educador: primer brins, després espigues, finalment blat granat.

3. Lluc 13,18-21: **Confiança, que el Regne de Déu creix en la debilitat i la insignificança**

Els més pobres ens evangelitzen, diem sovint, i la nostra fe ens invita a creure en la força dels febles per acollir els febles. Cal que pensem l'ACO com el gra de mostassa que humilment i senzillament acull els més senzills en el seu si, i és ferment en la massa del poble treballador, sense pretensions, però sabent que el llevat fa la seva feina confiant que tota la massa fermentarà.

4. Lluc 4,16-21: **Ser testimonis creïbles que atreguin els altres a Jesucrist i a l'ACO**

Jesús va fer seu el programa d'Isaïes. Nosaltres fem nostre el programa de Jesucrist, que se sent ple de l'Esperit del Senyor. És l'Esperit qui ens envia per comunicar el que som, tant per acollir els joves de la JOC o altres joves, com altres persones provinents de diferents instàncies laborals o d'Església. Ens sentim ungits, com el Messies, amb la força de Déu, per portar la bona nova als pobres, per proclamar la llibertat i la dignitat de tots els sotmesos a les esclavituds laborals o d'altra mena, per il·luminar la vida tan sovint fosca dels nostres companys i companyes del món obrer, per alliberar tot tipus d'opressió personal o col·lectiva, per dir a tots els pobres que són estimats per Déu. Som conscients que Déu ens dóna el seu Esperit per dur a terme aquesta tasca, que les paraules de Jesús es compleixen en nosaltres i que ell ens acompanya.

5. Lluc 10,1-2.17-20; Marc 6,31: **Fer experiència espiritual de la nostra acció educativa i evangelitzadora**

Jesús tot sovint es retira a pregar, conscient de que és el Pare qui l'inspira i de qui rep la seva força per fer la seva missió. Jesús ens

envia en grup, «setanta-dos», com a moviment, per obrir-li pas. Ens confia una missió, però també ens invita a pregar per tots aquells que ens trobarem, i perquè el Pare susciti molta gent que se senti enviada a fer la mateixa tasca. Però a més, ens invita a estar alegres per la tasca feta, a dir-li el bé que hem obrat en el seu nom, i a alegrar-nos, perquè si hem estat alliberadors és perquè Déu ens estima i ens ha unit a la missió del seu Fill. Aquesta presa de consciència, aquesta pregària ha de menester un repòs, una calma i un espai adequats.

6. Mateu 10,5-15; Lluc 9,1-5 i 10,3-12: **La pobresa de mitjans i la senzillesa i la pau són garantia d'un anunci i d'un acolliment del Regne en llibertat**

A l'ACO sabem de sobres que no hem de fer ostentació de res, i som conscients que el nostre moviment és només un mitjà garantit per l'Església per evangelitzar el món obrer. Comunicuem el tresor que hem descobert, Jesucrist, i oferim la Revisió de Vida per aprofundir i contemplar el pas de Déu per la nostra vida i per la vida del poble treballador. Invitem a viure la fe fent nostres les esperances dels pobres i dels febles, amb l'estri, sovint també feble, del nostre testimoni i de la nostra paraula quan ho creiem oportú. Però no se'ns escapa que moltes vegades som l'única Bíblia que molta gent de la nostra pròpia família, dels nostres barris, dels col·lectius on estem implicats, i del món obrer... tindrà ocasió de llegir.

7. Fets dels Apòstols 20,17-21: **Comunicar l'ACO amb humilitat, insistint en allò que és essencial, i ser testimonis creïbles**

Pau s'acomiada dels preveres de l'Església d'Efes, expressant la seva humilitat i reconeixent les dificultats que ha tingut en la tasca. Iniciem conscients de les nostres precarietats, conscients de que la tasca educativa és àrdua de vegades. Pau no fa rebaixes per fer més «light» la fe en Jesucrist. Tampoc nosaltres no podem fer rebaixes per «atreure clients». Pau insisteix en la conversió a Déu i a creure en Jesús. És una lliçó i una crida per a nosaltres: presentar >

l'ACO tal com és, conscients, però, que al moviment hi ha membres que se'l creuen profundament, i altres que en tindrien prou amb el grup. Tothom és cridat a ser un testimoni creïble del regal que l'ACO és per al poble treballador.

8. Carta als Romans 14,1-12: **Cada militant que s'inicia en el coneixement de l'ACO és únic i diferent dels altres**

Una lectura atenta del text ens invita a contemplar i estimar cada militant en la seva individualitat, respectant els diferents processos, les respectives capacitats, el moment pel qual passa cadascú. Tots enriqueim el moviment amb els nostres encerts i desencerts. Malgrat que siguem un moviment adult, continuem essent un moviment educatiu. La crida a educar és, per tant, indefugible, tenint molt present, però, com diu sant Pau, que no podem menysprear ni judicar ningú. Això ens obliga a tothom.

Corresponsabilitat

Ja ho hem dit abans: la iniciació no és cosa d'especialistes. Els qui acompanyen la iniciació són militants com nosaltres que han anat aprenent a fer aquesta tasca per la via pràctica, amb encerts i desencerts. Seria per tant desitjable que altres militants s'impliquessin en aquesta tasca, perquè el moviment és de totes i tots, i els nous militants es mereixen una atenció exquisida i rebre les riqueses i tresors que Déu atorga al seu poble més feble a través de l'ACO. Acollim les paraules de sant Pau: **Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i uns altres hi construeixen al damunt. Però que cadascú miri bé com construeix! De fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist. Sobre aquest fonament es pot construir amb or, amb plata, amb pedres precioses, o bé amb fusta, amb herba seca o amb palla, i ja es veurà què val l'obra de cadascú: el dia del judici la posarà en evidència, perquè es manifestarà acompanyat de foc, i el foc comprovarà el valor de cada obra** (1Co 3,10-13).

L'ACO no l'hem inventada els membres actuals. Uns altres van començar aquesta obra que tanta vida ha donat a tants treballadors i treballadores: fem que continuï oferint Jesucrist i el seu Regne, perquè tothom hi té dret.

Formació

Formació per a què? Per comunicar Jesucrist de la manera més autèntica, per penetrar i mirar d'entendre, ni que sigui una mica, el misteri de la creu. Sant Pau ens invita a predicar un Messies crucificat des de la nostra insignificança. Encara més, desitjant ser insignificants: **Crist no em va enviar a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi la seva força** (1Co 1,17). Ens volem formar per comunicar Jesús amb senzillesa, amb el llenguatge de la creu: **Els qui van a la perdició tenen per una insensatesa la doctrina de la creu; però per a nosaltres, els qui som salvats, és poder de Déu. Diu l'Esriptura: Destruiré la saviesa dels savis i anul·laré la intel·ligència dels intel·ligents** (1Co,18-19). Els camins de Déu sovint ens costen d'entendre. Formar-nos per entendre aquest camins és una tasca inacabable, com ho és predicar una insensatesa: **Déu ha volgut salvar els creients per aquesta insensatesa que prediquem** (1Co 1,21). Oferir ACO pot semblar una bogeria. Encara creieu en els pobres, en classes obreres, en aquestes coses que ja no estan de moda? Jesucrist mort i ressuscitat? Un fracassat! L'Església? Quina colla! Continua sant Pau: **Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als pagans, una insensatesa** (1Co 1,22-23). Insignificants, febles, cridats a mostrar que Jesús és el nostre tresor: **Germans, fixeu-vos qui sou els qui heu rebut la crida: no n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família. Ben al contrari, Déu ha escollit els insensats d'aquest món per confondre els savis; i ha escollit els febles d'aquest món per confondre els forts** (1Co 1,26-27). Per Déu, que ens ha cridat a la fe, i ens ha ofert el regal de poder viure-la a través de l'ACO, encara

que no únicament, podem estar units a Jesucrist i experimentar la felicitat de seguir-lo. Finalment sant Pau afirma que aquest Jesucrist que seguim, ni que sigui a empentes i rodolons, és la nostra saviesa: **És gràcies a ell [a Déu] que vosaltres viviu en Jesucrist, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santificació i la nostra redempció, perquè, tal com diu l'Esclusura, si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor** (1Co 1,30-31). Sí, Jesucrist és la nostra saviesa, i és en la seva saviesa que ens volem formar.

Pregària

Ara és el moment de l'acció de gràcies, de recapitular les crides que hem sentit i de posar-les en les mans de Déu per a que les beneeixi. És el moment d'unir-nos a la pregària de Jesucrist per agrair a Déu, juntament amb ell, que ens hagi revelat **«tot això»**, encara que només ho haguem entès tot just una mica. És l'hora d'agrair que aquesta hagi estat la seva voluntat, **«així t'ha plagut de fer-ho»**. És hora d'agrair la benaurança que Jesús dedica als senzills, **«feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu!»**, i tenir efectivament un cor senzill per veure tot això i per ser companys de Jesús en la predicació del seu Regne, i poder dir-li: **«Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom»** (Lc 10,17).

És el moment de dir, amb el Pare nostre, «faci's la vostra voluntat», i acollir amb generositat i bona disposició les crides que haguem sentit. És el moment de pregar el Pare perquè ens obri el cor a concretar, acompanyats per l'equip, la nostra possible acció resultant de la Revisió de vida. És el moment de fer nostra la pregària de Jesús: **En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esclusura Sant, digué: T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.» El meu Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix qui és el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix qui és el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar. Després es va girar cap als deixebles i, a part, els digué: Feliços els ulls que**

veuen el que vosaltres veieu! Us asseguro que molts profetes i reis van voler veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, i sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren (Lc 10,21-24).

ACTUAR

El nostre actuar hauria de caminar en les dues direccions que hem estat apuntant fins ara, i que van quedar recollides en la ponència d'Iniciació del darrer Consell: Oferir Jesús i l'ACO, i Acompanyar els qui ja hi són.

Oferir Jesús i l'ACO. Comunicar Jesucrist, anunciar-lo, manifestar la nostra felicitat i el nostre goig de viure la vida que ell ens proposa. Com ja hem dit, es tracta de traspuar l'Evangelí, de testimoniar la nostra fe, de celebrar cada dia l'eucaristia de l'Evangelí de Joan: rentar els peus dels altres i servir-los amb els mitjans que tenim a les nostres mans, cadascú allà on és, on té lloc la seva vida: família, canalla petita, pares grans, malalties, associacionismes de tot tipus, barri, bloc de veïns, accions socials, món laboral, sindical o polític, i les variades militàncies en les que cadascú participa. Aquest testimoni de vida, com ja hem dit més amunt, ha d'anar acompanyat de l'explicitació de la raó de l'esperança que ens mou a viure l'Evangelí. La primera Carta de Pere (1Pe 3,15) ens ho recordava.

Acompanyar els qui ja hi són. És el moment de veure si puc concretar algun suport a la Iniciació de la meua zona. Ens pot ajudar la lectura i la reflexió dels documents sobre la Iniciació que són en aquest llibret. També és el moment de preguntar-nos, juntament amb el grup, en què hem de canviar la percepció que tenim sobre la Iniciació. I com no, és el moment de dir-nos si personalment o com a grup podem fer alguna cosa que ens ajudi a acollir els companys i companyes que són

a Iniciació per tal que tinguin una idea ajustada del que és l'ACO.

Dues tasques, per tant, sobre les quals pensar i, si fos el cas, dues tasques que potser ens animaran a dur a terme alguna acció col·lectiva com a grup, o com a zona, o com a moviment. Tot queda obert a la creativitat evangèlica i evangelitzadora. Estaria molt bé que a la nostra zona prenguéssim consciència de la resposta que hem de donar al dret de tothom a conèixer Jesucrist, en especial dels pobres i febles, i dels companys i companyes del món obrer.

- * La Comissió d'Iniciació ens proposa de fer-li arribar les crides, conviccions i compromisos que puguin sortir en aquesta Revisió de Vida.

Tenim el costum de dir «Estudi d'Evangelí» a tot estudi de la Bíblia, encara que no sigui pròpiament de l'Evangelí. Tot i que és oportú estudiar qualsevol text de la Bíblia per si mateix, els cristians també el llegim a la llum de Jesucrist, en qui es compleixen les Escripures. Alguns de nosaltres fa temps que per al jutjar de la Revisió de Vida prenem, a més dels Evangelis, textos de les Cartes de St. Pau, o de la resta del Nou Testament, i fins i tot de l'Antic Testament. No ens fa por treballar tota la Bíblia perquè Déu ens parla a través del conjunt de les Sagrades Escripures.

Així, aquest curs us proposem un text de St. Pau, de la Carta als Romans. Un text que ens invita a repassar, o descobrir, alguns aspectes que podem associar a la Prioritat d'aquest curs que ens proposa aprofundir en la Iniciació, que per a nosaltres, dones i homes de l'ACO, és una altra manera de parlar de l'Evangelització, de sortir enfora, d'anar a les perifèries a trobar els més desfavorits, de comunicar el goig de creure en Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, d'acollir l'enviament de l'Església que, unida al Crist alliberador, es fa present a través de l'ACO, entre els nostres germans i germanes del món obrer.

Carta als cristians de Roma: 10,9-18

- 9** Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat.
- 10** Qui creu de cor, rep la justícia; qui confessa amb els llavis, obté la salvació.
- 11** Diu l'Escriptura: Cap dels qui creuen en ell no quedarà confós.
- 12** No hi ha, doncs, diferència entre els jueus i els no jueus, ja que tots tenen el mateix Senyor, generós amb tothom qui l'invoca.
- 13** En efecte, tots els qui invoquin el nom del Senyor se salvaran.
- 14** Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia?

- 15** I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat? Ja ho diu l'Esriptura: Que en són, de bonics, els peus dels missatgers de bones noves!
- 16** Però no tots han estat obedients a la bona nova de l'evangeli. Així ho diu Isaïes: Senyor, ¿qui ha cregut allò que ha escoltat de nosaltres?
- 17** La fe ve, doncs, de l'escolta, i l'escolta arriba per la predicació de la paraula de Crist.
- 18** Ara bé, jo pregunto: És que no l'han escoltada? I tant que sí! El seu anunci s'ha escampat a tota la terra, i les seves paraules, fins als límits del món.

En el text se'ns presenta una crida i una benaurança. La crida està composta per la sèrie de preguntes, potser una mica retòriques, però lògiques i efectistes: **14** *Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia?* **15a** *I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat?* La benaurança la diu la cita del profeta Isaïes, una mica modificada per Pau: **15b** *Que en són, de bonics, els peus dels missatgers de bones noves!*

1. El **verset 9**, «*Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat*», ens invita a pensar quina és la meua, la nostra, confessió de fe, i si fem nostre, amb el cor, amb les llavis i amb els fets, aquest breu credo: que «**Jesús és el Senyor**» i que «**Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts**». Si crec això, seré salvat, és a dir, viuré la vida de Jesús, les seves opcions, el seu lligam amb el Pare, la seva pregària, la seva estimació pels més pobres i dèbils. Amb unes altres paraules les mateixes afirmacions es fan el **verset 10**, «*Qui creu de cor, rep la justícia; qui confessa amb els llavis, obté la salvació*». La **Primera Carta de Joan** ho diu de manera semblant: «*Tothom qui confessa que Jesús és el Fill de Déu, està en Déu, i Déu en ell*» (1Jn 4,15).

¿Com podria comunicar, jo personalment, i l'ACO com a col·lectiu, una fe en la que no crec, una cosa que no tinc, uns valors que no faig meus, unes opcions que no visc? El que comunico és una experiència de fe que em fa feliç, no una teoria apresada i repetida d'esma.

2. El **verset 11**, «*Cap dels qui creuen en ell no quedarà confós*», fa referència a un verset d'Isaïes (Is 28,16): «*Poso a Sió una pedra, una pedra de toc, una pedra angular, preciosa, ben assentada perquè serveixi de fonament: el qui cregui no s'esfondrarà*». Per St. Pau, aquesta **pedra angular, preciosa**, és Jesucrist, i per tant tothom **qui cregui no s'esfondrarà**. Si nosaltres creiem que Jesús és el Senyor, no quedarem confosos, ni decebut, i podrem caminar amb pas ferm i segur malgrat les decepcions de la vida i les injustícies que pateix el poble treballador. I aquest goig, aquest fort arrelament en Jesucrist que il·lumina tota la nostra persona, és el que podrem comunicar. El **verset 12** acaba amb una afirmació contundent: «*tots tenen el mateix Senyor, generós amb tothom qui l'invoca*», la qual cosa ens pot ajudar a treure les teranyines de les nostres pors a anunciar Jesucrist: no, a aquest, a aquesta, no li dic res, perquè és segur que no en vol saber res de tot això. No ho oblidem: Jesucrist és per a tothom, i tothom té dret a Jesucrist. Que no m'avanci jo a dir un «no» que potser no diran els qui rebin el meu anunci. Jesucrist és Senyor de tots, i pot ser invocat per tothom.

Per comunicar Jesucrist, cal que jo estigui unida, unit, a Jesucrist i que ell sigui per a mi la pedra preciosa, el tresor de què parlàvem el curs passat i que expressàvem amb el lema «Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor». El tresor que és Jesucrist és per a tothom i no decebrà els qui rebin el meu anunci, encara que jo el faci amb malaptesa.

3. Els **versets 13 a 15a** ens ofereixen una concatenació d'arguments que ens inviten a dir «sí», a dir «tens raó», a acceptar la lògica que St. Pau desenvolupa. El **verset 13**, en concret afirma que qui invoqui el Senyor, com ja s'ha dir en el **verset 10**, «*obtindrà la salvació*». Els qui invoquin el Senyor se salvaran, podran viure la vida que proposa l'Evangeli.

Si la fe em fa viure totes les potencialitats del trobament amb Jesucrist, no tinc dret a guardar-me-la per a mi tota sola, per a mi tot sol. També és possible que jo no sigui prou conscient de la meua «riquesa» i no em contemplo com a «salvat», com a «salvada».

4. El **verset 14a** entra de ple en l'argumentació de què parlàvem: per invocar Jesucrist cal creure-hi, perquè no puc invocar algú en qui no hi crec. És veritat que molta gent del nostre poble, i potser nosaltres mateixos, ha tingut una educació cristiana, però tot sovint tan embolcallada de vels que no permetia acostar-se a la persona de Jesucrist i veure'l cara a cara i parlar amb ell com un amic parla amb un altre amic. Aquesta intimitat queda ben reflectida en la relació de Déu amb Moisès i, per exemple a Ex 33,11 trobem: «*El Senyor parlava a Moisès cara a cara, com un home parla amb un altre*», i també a Nm 12,8: «*A ell (a Moisès) li parlo cara a cara, en visió oberta i no en enigmes: ell contempla la figura del Senyor*». Sí, a Jesús el podem tractar cara a cara. A Dt 34,10 se'ns regala un altre testimoni de Moisès: «*No hi hagué mai més a Israel cap profeta com Moisès, que conegués el Senyor i el tractés cara a cara*». Aquesta és l'experiència que puc oferir als altres, la de parlar amb Jesús, cara a cara, en una relació d'amistat sincera i confiada.

Estic cridat, estic cridada, a comunicar el goig de creure, la meva experiència d'intimitat amb Jesucrist.

5. La frase següent, **verset 14b**, fa un pas més: «*l com creuran en ell, si no n'han sentit parlar?*» No pots creure en allò que no coneixies. ¿Com creure en Jesucrist si no és conegut? És aquest un fenomen que es dona als nostres dies: si no surts en els mitjans sembla que no existeixis. Al segle XVIII George Berkeley (Thomastown, Irlanda, 1685, Oxford 1753), filòsof, teòleg i bisbe anglicà havia encunyat aquest principi en llatí: *Esse est percipi* (Ser és ser percebut). I pel que fa a Jesús... si no pogués ser percebut... no existiria. El mateix St. Pau va tenir experiència d'aquesta realitat quan arriba a Efes i comprova que aquells cristians no saben què o qui és l'Esperit Sant: «*Pau va recórrer les regions de l'interior de l'Àsia i després va baixar a Efes. Allà va trobar uns deixebles i els preguntà: Ja vau rebre l'Esperit Sant, quan us vau convertir a la fe? Ells li respongueren: Ni tan sols hem sentit a dir que hi hagi un Esperit Sant. Pau els digué: Doncs quin baptisme heu rebut? Li contestaren: El baptisme de Joan. Llavors Pau digué: Joan va batejar amb un baptisme de conversió, però deia al poble que*

creguessin en el qui vindria després d'ell, això és, en Jesús. En sentir això es van fer batejar en el nom de Jesús, el Senyor, i quan Pau els imposà les mans vingué damunt d'ells l'Esperit Sant. Es posaren a parlar en llengües i profetitzaven» (Ac 19,1-6). No hi creien perquè encara no l'havien conegut.

És important valorar moltes coses bones, moltes actituds de molta gent. ¡Sense dubte! Gent excel·lent, gent «convertida amb el baptisme de Joan». Però com a aquells efesis, caldrà que els parlem de Jesucrist. I com sempre diem, i diem bé, amb el testimoni, i quan sigui oportú amb la paraula que dóna raó de la fe que tenim. Recordem un cop més la Primera Carta de sant Pere: «Reconegueu en els vostres cors el Crist com a Senyor; estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança» (1Pe 3,15).

6. Una part important del testimoniatge cristià, o de la Iniciació, en el seu doble vessant, com en parlem a l'ACO (evangelització, formació), és la de l'anunci. St. Pau, al **verset 14c**, ho diu així: «*I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia?*» Sí, si ningú l'anuncia. A la base hi és la nostra pròpia experiència personal. Com voldré anunciar algú que no m'agrada, que no em fa vibrar, que no visc, que no sento com a propi? Per compartir l'experiència de ser cristiana, cristià, l'experiència de ser cristià en un moviment apostòlic, i més encara, en un moviment apostòlic obrer que es diu ACO, cal que surti enfora, cal que senti Jesucrist tan dins meu que em surti per tots els porus, de tant com m'omple i em fa feliç. Cal que el testimoni cristià a favor dels més dèbils, dels companyes i companyes treballadors, el posi per escrit amb els fets del dia a dia: a la família, a la feina, a les entitats on sóc, amb els amics, i dins la mateixa ACO, per descomptat, en la que ens evangelitzem els uns als altres.

Potser caldrà que faci la fotografia del meu Déu, del meu Jesucrist, per tal de saber qui vull anunciar. Déu i Jesucrist els tenim ben retratats a la Bíblia, sabem què diuen de si mateixos. Però la meva experiència personal de Déu i de Jesucrist és única. I la gent no em preguntarà, què diu el catecisme, sinó quin és el meu Déu, el meu Jesucrist. És la pregunta de Jesús als apòstols: *I vosaltres, qui dieu que sóc?*

7. La pregunta final la trobem al **verset 15**: *«I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat?»* Sí, som uns enviats, i si hem rebut la fe, és perquè l'hem rebuda d'uns enviats que han estat enviats abans que jo, que nosaltres. I tot arrenca d'un *«Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món»* (Mt 28,19-20). Un enviament als apòstols que ells han anat repetint, i l'Església ha anat repetint, i l'enviament va arribar als que van ser sensibles a la situació d'explotació del poble obrer ja des de la Revolució Industrial, fins que l'Esperit de Déu va suscitar la persona de Joseph Cardijn i altres que, amb la benedicció de l'Església, van posar lletra i música a l'evangelització del món obrer. Posteriorment, el Concili Vaticà II ens va fer el regal de les Notes de l'Acció Catòlica, les quals reconeixen el protagonisme del laïcat en l'evangelització del nostre món, i en concret del món obrer, a la vegada que donen la missió i la identitat al nostre moviment, i a altres moviments germans, per ser llevat en la massa del poble treballador.

Com acullo la meva condició d'enviat, d'enviada? Jesús envia els deixebles en equip, de dos en dos, i els dóna unes indicacions molt clares de com han d'anar: fent el bé a tothom, anunciant que el Regne és a prop, amb senzillesa de mitjans, portant la pau, sabent que potser seran perseguits. També els demana que li expliquin com els ha anat, i els diu: «No us alegreu perquè els esperits se us sotmeten; alegreu-vos més aviat perquè els vostres noms estan inscrits en el cel» (Lc 10,20). Com comparteixo en la Revisió de Vida la missió rebuda? En la Revisió de Vida, se'ns dóna l'oportunitat d'escoltar que els nostres noms estan inscrits al cel.

8. La benaurança de què parlàvem al principi és al **verset 15**: *«Que en són, de bonics, els peus dels missatgers de bones noves!»* St. Pau la pren del profeta Isaïes, que la diu així: *«Que en són, de bonics, per les muntanyes els peus del missatger de bones noves que anuncia la pau i la felicitat, que anuncia la salvació i diu a la ciutat de Sió: 'El teu Déu ja regna!'»* (Is 52,7). És una galanteria molt bella: els peus del missatger són bells. També ens ho recorda aquella pregària tantes

vegades repetida, i que vam posar en la prioritat del curs 2015-2016, **«Passem de la indignació a l'acció alliberadora»**: *«Crist, no tens peus. Només tens els nostres peus per posar en marxa la llibertat i l'amor»*. Tots els militants, totes les militants, són admirables en el seu testimoniatge, tant davant els militants novells que arriben a l'ACO com en la comunicació d'allò que els dona vida.

Potser ens caldrà recordar l'acció de gràcies de Jesucrist en contemplar l'alegria dels deixebles que tornen després d'haver complert la missió que ell els ha confiat (cf Lc 10,21-24). Que donar gràcies formi part de la nostra acció i missió perquè significa reconèixer que Jesús ens ha estat acompanyant: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

9. I sí, no tothom acull la nostra proposta de vida i de felicitat. Ho manifesta clarament el **verset 16**: *«Però no tots han acceptat la bona nova de l'Evangelí»*. St. Pau ho diu amb una certa decepció, citant novament Isaïes: *«Senyor, ¿qui ha cregut allò que ha escoltat de nosaltres?»* St. Pau es referia als jueus. Però nosaltres podem posar els noms de tantes persones apreciades, o fins i tot estimades, que no han acollit la nostra proposta, ni que hagi estat feta respectuosament, cordialment, amb un testimoniatge evangèlic autèntic. Jesús adverteix contra el rebuig que viuran els enviats, com queda de manifest en tot el capítol 10 de sant Mateu, que us invitem a llegir.

És una oportunitat de pregar per les persones amb qui estem i perquè el nostre testimoni neixi de la nostra unió amb Jesucrist i de la nostra imitació del seu servei. St. Pau, en la Primera Carta als Corintis ho diu així: «Jo, que no era esclau de ningú, m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui» (1Co 9,19).

10. Sense anunci no hi ha fe, sense comunicació no hi ha fe. El **verset 17** ho diu clarament: *«La fe ve, doncs, de l'escolta, i l'escolta arriba per la predicació de la paraula de Crist»*. Recordem la frase de Joseph Cardijn: *«Una fe encén una altra fe»*. Pot ser contagi, poden ser paraules. El mateix podem dir del temps d'iniciació en

tot el que és i significa l'ACO, per poder conèixer-la i viure-la en profunditat. Sense el testimoni i sense la formació, farem grup, i estarà bé. Però no haurem captat la missió que l'ACO ha rebut de l'Església d'evangelitzar el món obrer.

Seria excel·lent que sentíssim el neguit de St. Pau, que s'imposa l'evangelització com un deure, ja que sent la missió com imposada pel mateix Jesucrist: «*Tanmateix, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli, perquè és una obligació que m'han imposat: ai de mi si no anunciés l'evangeli!*» (1Co 9,16). ¿Puc repetir amb St. Pau: «*Ai de mi si no anunciés l'evangeli!*»?

11. L'últim verset, **verset 18**, d'aquest «estudi d'Evangeli» ens invita a contemplar el nostre món. Per a St. Pau el poble jueu havia rebutjat Jesús: «*Ara bé, jo pregunto: És que no l'han escoltada? I tant que sí! El seu anunci s'ha escampat a tota la terra, i les seves paraules, fins als límits del món*». El judaisme no havia acceptat Jesucrist com el seu Messies. Avui tots i totes som conscients de com respira el nostre món pel que fa a la religió, l'Església, la fe, la mateixa persona de Jesucrist. Les causes poden ser moltes i no defugirem les nostres responsabilitats com a Església, amb tots els seus pecats, ni com a cristians, amb tots els nostres pecats. Reconeixem, a més, que de vegades no hem manifestat la nostra fe per por a ser titllats d'antiquats, de passats de moda, o de connivència amb els pecats de l'Església institucional. Sovint se'ns demana d'amagar la nostra creença i de considerar com a fet privat l'expressió de la nostra fe. I cadascú que afegeixi les causes que consideri oportunes. Però la pregunta resta: Com continuar anunciant Jesucrist? Com comunicar que el sentim com el nostre tot? Com dir que dóna sentit a la nostra vida i que ve de part de Déu, que és el Fill de Déu.

I tornem, com sempre, al testimoni i a la paraula quan sigui oportú. L'Evangeli de Mateu ens fa una invitació molt clara: «*Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel*» (Mt 5,16). Que brillin en nosaltres les bones obres, l'acció alliberadora, el testimoni

del bon samarità, les benaurances, la unió amb Jesucrist, la pregària confiada al Pare, la comunió amb la resta de l'Església, el perdó fet ben de cor, la celebració festiva de la nostra fe, la fidelitat al poble obrer, l'opció pels pobres.

Punt final: que la Prioritat d'aquest curs desperti en nosaltres el bon propòsit de comunicar la nostra fe en Jesucrist i la nostra felicitat de sentir-nos salvats, perquè vivim la seva mateixa vida. I ho volem fer allà on transcorre la nostra vida i davant els nous companys i companyes de l'ACO. I que acollim la carícia de Jesús que ens envia i lloa la bellesa dels nostres peus evangelitzadors, peus sovint bruts, peus cansats, però peus que caminen al costat i enmig del poble treballador.

REPTES QUE PLANTEJA LA INICIACIÓ A L'ACO

ACO s'eixampla a través del contagi del propi moviment en els entorns en els quals es fan presents els seus militants. Tradicionalment la principal base de la iniciació de l'ACO havia estat la incorporació de militants procedents de la JOC. Aquestes incorporacions van minvant i en canvi, cada vegada més, s'apleguen a l'ACO persones procedents dels llocs per on es mouen els seus militants. Això és un signe que ACO es veu portada per l'Esperit a sortir d'ella mateixa i esdevenir el que és en la seva essència: un moviment evangelitzador. Cardijn ja deia “una fe encén una altra fe”. Doncs això, ACO ha de créixer a través del propi contagi i servir el Regne comunicant als altres allò que ha rebut.

El moviment es planteja la iniciació no només com una qüestió de continuïtat. El sentit és més de fons, va més enllà de la quantitat de persones que en puguin formar part ara i en el futur. El sentit de la iniciació està en la dimensió evangelitzadora del repte que tenim plantejat en la nostra pròpia identitat: fer arribar l'experiència de Jesucrist a la classe obrera, compartir-la, comunicar-la. Evangelitzar no ve de la nostra necessitat, sinó del dret de tota persona a conèixer Jesucrist. Rebre l'anunci alliberador de Jesucrist és un dret inherent al món obrer. L'ACO és un mitjà, al servei d'aquesta Evangelització, no un fi en si mateixa. Cada militant del moviment pot trobar, a través de la revisió de vida, com concretar aquest “portar a Crist a la classe obrera”

ACO som cristians obrers immersos en la realitat, llevat en la massa. Estem presents en la realitat quotidiana de cada dia, enmig de companys de treball, d'amics, familiars, companys de moviment obrer organitzat, veïns, persones nouvingudes, enmig del carrer, atenent els marginats, al costat dels pobres, barrejats en el món. La nostra missió és dur Crist fora de les portes de l'Església, més enllà de les seves fronteres. Aquest és el sentit de la iniciació”

La iniciació, doncs, ens planteja als i a les militants d'ACO diversos reptes:

Primer repte: prendre consciència que a l'ACO, iniciadors ho som tots i totes

Tots i totes tenim davant una realitat a evangelitzar, i a partir d'aquí la possibilitat d'oferir ACO, si és possible. Oferir ACO és una qüestió senzilla i complexa alhora. Senzilla pel fet que, a partir de l'amistat, del testimoni i del coneixement mutu es pot arribar a una invitació, sempre fruit d'un procés. Complexa, perquè les persones adultes sovint tenim maneres de fer molt consolidades, poc acostumades a nous reptes, a canvis, a interrogants, i l'experiència de Crist suposa nous interrogants, canvis i reptes. Complexa també perquè aquesta oferta és lenta, personalitzada, respectuosa, resultat de compartir i en el fons, d'una estimació, i això és necessàriament lent. ACO no s'ofereix a tort i a dret, com si fos un producte a consumir, més aviat es tracta de convidar aquelles persones a les quals els podria suposar un regal. Per tant, iniciar ACO, oferir ACO en la vida adulta, és tot el contrari del proselitisme o l'adoctrinament.

Segon repte: significar-se com cristians

Aquesta és una de les claus de la iniciació a l'ACO. Molts cristians, també els i les militants de l'ACO, actuem en la realitat, col·laborem a transformar-la i estenem el Regne de Déu. Ens cal manifestar clarament que qui ens compromet, qui ens fa lliures, qui ens crida a estar atents, qui ens acompanya en la lluita és Crist i l'experiència que tenim d'Ell. Aquesta és una de les claus a comunicar, l'explicació d'aquesta experiència, d'allò que ens mou, de Jesucrist que ens fa ser el que som, que ens impulsa a estimar. La iniciació a ACO és una cosa tan senzilla o tan complexa com fer arribar aquesta experiència a persones que ens envolten, amb qui hi ha una relació, coneixedores de la nostra fe i compromís.

A més a més de la presència del militant en el seu entorn, també accions comunes com a ACO (de moviment, de zona o de dos o

tres grups) poden esdevenir primers passos d'iniciació. Aquestes accions poden ser diverses: de caire transformador de l'entorn, o compartides amb d'altres moviments, entitats, o aglutinadores de gent propera a l'ACO.

Tercer repte: comunicar aquest missatge a la gent més senzilla

La vocació d'ACO és fer arribar aquest missatge als pobres, a la classe obrera, als senzills, als immigrants, als desposseïts, als qui la crisi està colpint amb més intensitat, al quart món, etc. Hi ha militants d'ACO presents i al costat d'aquestes persones. Però és un fet que a l'ACO gairebé no hi són. Ens cal debatre i analitzar a fons les dificultats que ens trobem en aquesta comunicació, les dificultats objectives d'aquestes persones, com ha de ser la invitació si és que es pot fer, i molts altres aspectes que depassin les reflexions d'aquest document.

Quart repte: més enllà de les portes de l'Església

A l'ACO ens hem vingut acostumant a la incorporació de grups de joves procedents de la JOC. Potser això ha relaxat l'esforç del conjunt del moviment pel que fa a la iniciació en la vida adulta. Tot i que hi ha militants que han estès i estenen el moviment des de la iniciació, a la majoria ens cal un plantejament d'iniciació encaminat a oferir ACO en la vida adulta, en les realitats en què ens trobem presents. En l'actualitat les persones que s'incorporen a ACO (sense comptar les que vénen de la JOC), la majoria provenen d'un entorn més o menys parroquial. Però com a repte, ens cal donar un pas més. Des de la consciència de l'enorme dificultat que suposa, hauríem de poder anar també una mica més enllà, fora de les portes de l'Església, als llocs, les accions i les relacions en què ens fem presents els militants en la vida diària.

Cinquè repte: l'acollida

Quan un nou grup o una persona s'incorpora a l'ACO ha de trobar un ambient d'acollida, no només un cúmul de reunions, actes, revisions de vida, valoracions... Ha de trobar persones adultes

creients que tenen un projecte en comú i que s'acompanyen entre elles per realitzar-lo. Cal que sentin que el moviment els aprecia i es preocupa per ells i elles. Cal que cada militant de la zona es plantegi com acollir aquestes persones: uns responsabilitzant-se directament del seu acompanyament, altres donant testimoni de vida militant obrera i cristiana com a adults, altres oferint el seu grup per acollir persones que comencen a l'ACO, altres simplement acollint en els actes i jornades.

Sisè repte: moments en comú

El procés d'iniciació ha de tenir moments en què l'equip o les persones participin de la vida de l'ACO: espais de celebració, de formació, d'acció, lúdics... No es tracta de participar en tot des d'un principi. El procés és gradual, segons el seu ritme, les seves necessitats, el seu recorregut, d'aquí la importància de l'acompanyament proper per part de militants d'ACO amb recorregut en el moviment.

Setè repte: militants i grups disposats a acompanyar

Actualment la iniciació a l'ACO és un procés que els i les militants han d'acompanyar amb diferents graus de responsabilitat. Hi ha diverses fonts d'iniciació i cadascuna requereix un acompanyament específic:

- militants que provenen de la JOC
- joves en grup, procedents d'altres moviments d'acció catòlica juvenil
- grups sorgits de la invitació de consiliaris i/o de militants a persones del seu entorn parroquial
- persones iniciant-se en grups de militants, fruit d'una invitació personal
- persones que contacten amb ACO a través de la web, del Butlletí, o de coneguts, a les quals cal trobar grup
- noves zones territorialment distants que han optat per ser ACO

Vuitè repte: una mica d'organització

Existeix una comissió d'iniciació en la qual només hi ha directament

representades en l'actualitat 3 zones de la Diòcesi de Barcelona. En algunes zones hi ha un militant que fa d'enllaç o de contacte no presencial a la Comissió. Hi ha zones grans, amb realitats d'iniciació, que no tenen responsable d'iniciació. El repte és aconseguir que hi hagi responsable d'iniciació a totes les zones grans i militants de contacte o enllaç no presencial a la resta.

Novè repte: pla d'iniciació

Durant temps hem abusat de la iniciació per immersió: hem acollit persones que han iniciat o continuat el seu procés militant participant de la RV en grup, d'alguns moments de zona i de tot el moviment. No obstant això, a aquestes persones se'ls ha explicat poc què és ACO. Cal doncs equilibrar aquests aspectes en el procés d'iniciació i per això cal establir en cada cas un pla d'iniciació. La Comissió d'iniciació ha elaborat un pla d'iniciació genèric que els militants responsables de cada realitat han d'adaptar a les persones o grup al qual acompanyen.

Desè repte: recanvi de responsabilitats

El Moviment és dinàmic, o hauria de ser-ho. El relleu en les responsabilitats d'iniciació és essencial, d'una banda per assegurar-ne la continuïtat i d'altra per oferir la possibilitat a d'altres militants de poder créixer fent aquest servei. Això vol dir buscar disponibilitats i complicitats en militants, tasca a vegades difícil.

Onzè repte: sentit de moviment

L'experiència d'ACO comença pel propi grup de revisió de vida. Però ACO és més que això, és moviment. El sentit de la iniciació no ve de sentir-se grup, sinó de sentir-se moviment d'Església i moviment obrer. I a vegades, aquest sentit de pertinença a aquest projecte comú es fa difícil de trobar-lo, fins i tot de descobrir-lo. Si ens plantejem la iniciació no és des del grup, sinó des del sentit de moviment. El repte està a saber transmetre aquest sentit de moviment per part dels qui l'han descobert i d'estar

oberts a descobrir-lo els qui encara no l'han pogut copsar. Tots junts, en grup, en zona, i en el conjunt del moviment, ens hem d'acompanyar per avançar junts a redescobrir i recuperar aquest sentit de projecte col·lectiu.

Comissió d'Iniciació. Consell d'ACO de maig del 2013

LA INICIACIÓ A L'ACO

A - ALGUNES CONVICCIONS

1. Tota persona té el dret a conèixer Jesús. Nosaltres creiem que l'ACO és un mitjà perquè els treballadors i treballadores arribin a conèixer Jesucrist, perquè l'ACO és un Moviment Evangelitzador i un Moviment d'Església en el si del món obrer.
2. El fet d'haver experimentat que Déu és Amor i que opta radicalment pels pobres, fa que no ens puguem tancar en nosaltres mateixos. És per això que ens hem de sentir enviats a fer créixer el Regne de Déu, a ser instruments de Déu que conviden a creure en Ell. Enviats per Déu i per l'Església a oferir gratuïtament l'ACO, el nostre estimat Moviment, que també ens va ser ofert gratuïtament. Ens mouen les paraules de Jesús quan envia els seus deixebles en una missió alliberadora que volem fer nostra: Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc (Mt 10,8).
3. Tot Militant d'ACO, per definició, és Evangelitzador i Iniciador. Per fer bé la nostra tasca, ho hem de fer feliços i alegres. Si no, allò que volem transmetre no es rebrà de la mateixa manera.
4. Cal que tots els militants sapiguem transmetre l'alegria del missatge de Jesucrist a totes les persones i grups que s'inicien al Moviment. També és molt important fomentar l'estimació al Moviment en tota la seva dimensió, de forma que no quedi només reduïda a la nostra participació al grup de Revisió de Vida.
5. La Iniciació és la base del nostre Moviment. Tot militant ha passat d'una forma o una altra, en un moment o en un altre, per la Iniciació. La Iniciació posa les bases dels futurs Militants de l'ACO, per tant és important que es faci ben feta per poder entendre, estimar i sentir-nos nostre el Moviment.

6. Iniciar té 2 dimensions:
 - Oferir Jesús i l'ACO a gent que no la coneix.
 - Acompanyar els qui ja hi són.

B - OFERIR JESÚS I L'ACO

1. Els nous militants poden venir de llocs molt diversos com ja diu el Document d'Identitat. És responsabilitat de cada militant oferir ACO a persones que no la coneixen.
2. No ens hem d'angoixar pel nombre, només hem de transmetre amb alegria allò que som i vivim.
3. Si s'ha de fer extensió i contactes a altres Diòcesis cal algú que ho faci: Un alliberat o un responsable o una Comissió.

C - ACOMPANYAR ELS QUI JA HI SÓN

1. Cal tenir definit qui s'encarrega de la Iniciació. Cal un militant a cada Zona que acompanyi les persones en Iniciació. Cal un Comissió d'Iniciació que vetlli perquè tot militant en iniciació se senti acollit. Si no es vol o no es pot tenir la Comissió d'Iniciació, s'ha de tenir un alliberat dedicat a la Iniciació.
2. Cada Responsable de Grup, i per extensió el Responsable de Zona, ha de conèixer el Pla d'Iniciació. En ell està ben detallat com es fa l'acolliment i l'acompanyament de qualsevol nou militant.
3. L'acompanyament als que ja estan en iniciació passa per tenir definides persones que ho puguin fer. Des de la Comissió d'Iniciació es veu que hi ha Zones on manca alguna figura per poder-ho fer i que per tant la tasca no es fa de la millor manera. Això ha fet que hi hagi persones que no s'hagin sentit prou acompanyades. La Comissió ha intentat arribar allà on els altres militants no hi arribaven i s'ha valorat molt positivament.
4. Un militant que entra a l'ACO necessita un acompanyament més

enllà dels 2 anys d'Iniciació, ja que no es pot pretendre que es conegui tot en aquest període. Cal assegurar, però, que aquest militant hagi seguit el Pla d'Iniciació marcat en 2 anys. Per tant, tot nou militant ha de tenir a les mans tota la informació que marca aquest Pla d'Iniciació: Identitat, Cotització, Metodologia, Organització,... No hem de donar res per suposat, per molt que es cregui que una persona o grup en Iniciació ja coneix molt el Moviment: sempre s'ha de dur a terme el Pla d'Iniciació.

D - ALGUNES PROPOSTES CONCRETES

1. Anualment s'ha de parlar en el Comitè Diocesà del Pla d'Iniciació. La Zona que tingui un sol Militant en Iniciació, ha de tenir un punt sobre Iniciació a l'Ordre del dia de cada Comitè.
2. Cal que tinguem la figura del padrí. Serà un grup veterà si es tracta d'un grup sencer que està en iniciació. Serà el Responsable de grup i/o el Consiliari quan sigui un militant el que s'incorpora a un grup. El padrí ha de ser coneixedor de les necessitats del nou militant, ha de poder donar resposta a les necessitats que tingui, ha de marcar trobades periòdiques per parlar del seu procés. El padrí ha de fer que el militant estimi el Moviment.
3. El Responsable de Zona ha de tenir una llista amb els nous militants de l'últim any er a la Jornada del 12 d'Octubre. A la Jornada General es donarà la benvinguda a tots els nous militants.
4. Organitzar des de la Comissió d'Iniciació, entre Consell i Consell, un taller a Setmana Santa on s'expliqui el Pla d'Iniciació Actualitzat: "Vine que t'iniciem"
5. Els 11 reptes d'Iniciació del Xè Consell continuen vigents i cal tenir-los presents.

LES QUATRE NOTES DELS MOVIMENTS D'ACCIÓ CATÒLICA, CONCRETADES EN L'ACO

Eclesialitat

La missió dels moviments d'Acció Catòlica és la mateixa missió de l'Església.

La missió de l'ACO és l'evangelització del món obrer. Cal veure, per tant, si estem complint aquesta missió, i constatar on estem implicats, si hi som com a militants cristians, i on caldria que hi fóssim si encara no hi som.

Protagonisme del laïcat

L'organització està al servei de la missió. Això suposa que els laics cal que assumeixin les responsabilitats de la pròpia organització per tal que aquesta funcioni com cal i ajudi a dur a terme la missió.

Cal, per tant, veure si l'organització compleix els seus fins i rectificar el que calgui, conscients dels nostres encerts i de les nostres febleses.

Cos orgànic

Som un moviment, no som només un conjunt de grups aïllats. Hi ha una realitat que va més enllà del grup i fins i tot de la diòcesi. Com a tal moviment compartim la missió d'evangelitzar el món obrer amb altres moviments.

Això fa que l'ACO sigui un moviment amb un pòsit que li dóna la seva història, i per tant és estable, però també dinàmic, un moviment viu. Cal descobrir i viure aquesta realitat que va més enllà de mi mateix i del meu grup, i també la seva riquesa i els seus dèficits.

En comunió amb la jerarquia

L'ACO és un moviment diocesà, vinculat per tant al bisbe, i inserit en l'Església local. El seu lloc i la seva tasca és el de la Pastoral Obrera, en el si de la pastoral diocesana.

La pastoral obrera és la pastoral de tota l'Església, i l'ACO vol evangelitzar el món obrer des del lloc concret on cadascú es troba, col·laborant amb la jerarquia (capellans, bisbe...) en la missió de l'Església, i sentint-nos Església.

* Qui vulgui consultar el document original del Concili Vaticà II, el trobarà en el decret "**Apostolicam Actuositatem**", n. 20.

 www.acocat.org
 hola@acocat.org

 facebook.com/aco.acciocatolicaobrera
 [@ACOCat](https://twitter.com/ACOCat)